

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615203107
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1615203107.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Branislava Kráľa a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: D. R. E., K..E., E. E. T. XX, Ž., B.: XX XXX XXX proti žalovanej: Y. N., U.. XX.XX.XXXX, R. T. XX/XX, Q. H., o zapl. 604,46 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 13. novembra 2020, č. k. 4C/249/2015 - 189, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **potvrdzuje**.
- II. Žalovanej sa voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 604,46 eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že Zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 16.7.2010 uzatvorenej medzi žalobkyňou (vtedy vystupujúcou pod obchodným menom N. R. E. K..E..) a žalovanou sa zmluvné strany dohodli na zriadení rastového osobného účtu, pričom žalovanej bola vydaná aj platobná karta Maestro s denným limitom 1 000 eur. Z článku VI. bodu 4 zmluvy súd prvej inštancie zistil, že banka je oprávnená za poskytovanie produktov/služieb účtovať poplatky podľa Sadzovníka poplatkov N. R. E. K..E.. v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu. V článku VII bod 2 zmluvy žalovaná ako majiteľ účtu vyhlásila, že obdržala obchodné podmienky, ktorú sú súčasťou Zmluvy/príslušných zmlúv a zaväzuje sa ich dodržiavať. Banka je oprávnená meniť obchodné podmienky, pričom zmeny a ich účinnosť oznámi banka zverejnením vo svojich obchodných priestoroch, informáciou na výpise z účtu alebo v elektronickej podobe prostredníctvom elektronického komunikačného zariadenia banky v lehotách podľa obchodných podmienok. Z návrhu žalovanej (klienta) na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 30.11.2010 súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalovaná požiadala o povolené prečerpanie na spomínanom osobnom účte do výšky debetného limitu 570 eur. V bode 3 návrhu bolo uvedené, že výšku, dátum účinnosti debetného limitu a výšku úrokovej sadzby banka oznámi klientovi formou výpisu z technického systému banky. V zmysle bodu 9 návrhu v prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy bankou v súlade s § 275 ods. 4 Obch. Zák. dôjde povolením čerpania peňažných prostriedkov do výšky debetného limitu na účte k platnému a účinnému uzatvoreniu tejto zmluvy. Z predložených výpisov z účtu žalovanej za obdobie od 16.7.2010 do 29.3.2012 súd prvej inštancie ďalej zistil, že k 29.3.2012 mala žalovaná na svojom účte debetný zostatok 604,46 eur (rozdiel medzi súčtom debetných operácií vo výške 10 131,47 eur a kreditných operácií vo

výške 9 527,01 eur). Žalobkyňa listom zo dňa 21.3.2012 žalovanej oznámila, že z dôvodu vykazovaného debetného zostatku na jej účte odo dňa 1.12.2011 v aktuálnej výške 595,46 eur odstupuje od zmluvy o účte dňom doručenia tohto oznámenia a zároveň ju vyzvala na úhradu spomínaného debetného zostatku v lehote troch dní od doručenia oznámenia.

3/ Za tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na § 708 ods. 1, 2, § 709, § 710, § 711 ods. 1, § 497 a § 502 ods. 1 Obch. Zák., § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1,2 Obč. Zák., § 1 ods. 3, § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a na Všeobecné obchodné podmienky, oddiel III, časť A, bod 23 a časť T bod 14 písm. a), b), bod 18 a bod 19, dospel súd prvej inštancie k záveru o čiastočnej dôvodnosti uplatneného nároku. Skonštatoval, že žalobe je možné vyhovieť len sčasti, a to vo výške uplatnenej istiny 604,46 eur. Žalovaná uzatvorila so žalobkyňou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorou jej žalobkyňa zriadila osobný účet a poskytla platobnú kartu a jednak zmluvu o povolenom prečerpaní na účte (návrh zo dňa 30.11.2010). Predmetné zmluvy uzatvorila žalovaná ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska. Žalobkyňa je bankou, právnickou osobou poskytujúcou okrem iného službu vedenia účtu a taktiež poskytujúcou úvery aj formou povoleného prečerpania na účte. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie vec právne posúdil nielen podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ale aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľov a podľa ZoSÚ, keďže išlo o spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania. Podľa súdu prvej inštancie v konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobkyňa viedla pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Žalobkyňa najprv znížila limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 21.3.2012, následne dňa 29.3.2012 zatvorila účet a debetný zostatok na účte previedla internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Súd prvej inštancie mal z predložených výpisov z účtu za preukázané, že žalobkyňa evidovala voči žalovanej pohľadávku ku dňu uzatvorenia účtu vo výške 604,46 eur, ktorú jej ako dôvodne uplatnenú priznal.

4/ Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobkyňa sa domáhala aj zaplataenia sankčného úroku vo výške 28 % ročne z dlžnej sumy 604,46 eur od 29.3.2012 až do zaplataenia. Za nesprávny vyhodnotil argument žalobkyne, podľa ktorého jej nárok na tento sankčný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania účtu vyplýva z ust. § 18 ods. 1 ZoSÚ. Ozrejmil, že dané ustanovenie upravuje výlučne informačnú povinnosť banky vo vzťahu ku klientovi pre prípad vzniku prekročenia (prečerpania) bežného účtu, ale neustanovuje akékoľvek práva banky v súvislosti s prekročením (prečerpaním) bežného účtu. Predmetné ustanovenie nerozlišuje medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním bežného účtu, vzťahuje sa na oba tieto inštitúty, pričom neustanovuje, že banka má voči klientovi pri nepovolenom prečerpaní nárok na všetky plnenia, o ktorých jej toto ustanovenie ukladá klienta informovať. Subjektívne práva banky na tieto plnenia v konkrétnom právnom vzťahu musia vyplývať z osobitých zákonných, prípadne zmluvných ustanovení (viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave z sp. zn. 9Co/149/2018). Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa v prejednávanej veci nepreukázala platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie účtu vo výške 28 % priamo v spotrebiteľskej zmluve; dodal, že samotné použitie odkazu na obchodné podmienky nie je v spotrebiteľských zmluvách zakázané, avšak takáto zmluva musí obsahovať tzv. transparentnú inkorporačnú doložku, ktorá musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná (musí z nej byť možné presne identifikovať dokument, na ktorý odkazuje) a nesmie byť v zmluve skrytá medzi menej významné zmluvné dojednania. Zahrnutie ustanovenia ukladajúceho spotrebiteľovi platiť úrok z nepovoleného prečerpania do všeobecných obchodných podmienok, pričom jeho výška je určená ďalším odkazom na sadzobník (úrokové sadzby produktov) tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci, sa nedá hodnotiť inak ako snaha ukryť pred spotrebiteľom pre neho podstatné zmluvné ustanovenie, ktorého uplatnenie môže mať veľký negatívny dopad na jeho finančnú situáciu. Navyše, úrokové sadzby produktov žalobkyne platné od 19.3.2012, teda v čase, keď sa žalovaná dostala do nepovoleného prečerpania účtu, žiadnu úrokovú sadzbu pre prípad nepovoleného prečerpania neobsahujú. Výška úrokovej sadzby 28 % ročne pri nepovolenom prečerpaní účtu vyplýva až z úrokových sadzieb produktov žalobkyne účinných od 1.1.2015 v spojení s bodom 3.12 VOP účinných od 1.3.2015. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, konkrétne rozsudky sp. zn. 9Co/149/2018, sp. zn. 9Co/70/2019 v obdobných veciach žalobkyne, v ktorých sa konštatovalo, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 VOP žalobkyne, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, je v zmysle § 53 ods. 5 Obč. Zák. neplatné, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku; sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobkyňou stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Obč. Zák.,

nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v danej dobe obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaná ako spotrebiteľka nebola v zložitej finančnej situácii, nedostala by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazala by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie žalobu v časti požadovaných úrokov vo výške 28 % ročne zo sumy 604,46 eur od 29.3.2012 až do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

5/ O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, ktorá bola v celom rozsahu žalobkyni priznaná, a tak bolo možné konštatovať, že mala plný úspech vo veci a preto žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tejto náhrady si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

6/ Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním jeho zamietajúci výrok. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a prizná jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodila, že súd prvej inštancie v napadnutej časti vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie, že zmluvné dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie vo výške 28% je neplatné z dôvodu, že nebolo dojednané priamo v spotrebiteľskej zmluve a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Argumentovala tým, že nárok na sankčný úrok je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku, teda ide jednoznačne o odlišný inštitút od zákonného úroku z omeškania. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré považujú nepovolené prečerpanie za podstatné porušenie zmluvy a nárok na úrok uplatnený z tohto titulu za zákonný, v súlade so znením VOP a s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Ďalej uviedla, že samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., naopak podľa § 18 ods. 1 cit. zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobkyňa mala ďalej za to, že VOP sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorá VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaná oboznámila a vyslovila s ňou súhlas svojim podpisom, a jednak s odkazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15 T. V. E., K.s. proti L. R., podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ak jediný dokument, čo vyplýva aj zo samotného ust. § 273 Obch. Zák. v kontexte s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu (§ 261 ods. 6 písm. d/ Obch. Zák.).

7/ Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

8/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

9/ Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu na sankčný úrok 28% ročne za nepovolené prečerpanie bežného účtu.

10/ Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe správne zistil skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

11/ Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobkyne, táto nebola spôsobilá spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. K námietke žalobkyne, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný Zákonník, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. (ust. § 18 ods. 1), odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník v súvislosti so zmluvou o úvere síce upravuje úroky, ale neupravuje úroky za prečerpanie, pričom ide o dva

odlišné právne inštitúty. Spotrebiteľ totiž ani v tomto prípade nemôže na základe samotného právneho predpisu zistiť výšku špecifického úroku za prečerpanie a preto ju treba zmluvne dohodnúť. Okrem toho, všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozsiahly text navodzujú skôr dojem o obsahu zmluvných dojednaní nepodstatného charakteru a preto je potrebné trvať na takom postupe, aby dohoda o výšku úroku (vr. výšku úroky za prečerpanie) ako podstatná náležitosť úverovej zmluvy, bola obsiahnutá priamo v spotrebiteľskej zmluve uzavretej a podpísanej oboma zmluvnými stranami, a nie len všeobecným odkazom vo VOP (čl. U, navyiac označená ako „Služba Povolené prečerpanie na osobnom účte“, ods. 9,10) alebo s odkazom na zverejnené vývesky „úrokových sadziieb produktov“ na web stránke alebo v pobočke banky. Len za takýchto okolností, zohľadňujúc nižšiu vyjednávaciu silu spotrebiteľa, sa dosiahne vyrovnaná úroveň informovanosti spotrebiteľa dodávateľom. V prejednávanej veci je tiež potrebné akcentovať, že zo znenia Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, a ani zo znenia Návrhu klienta na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby „Povolené prečerpanie na osobnom účte“ nevyplýva možnosť (oprávnenie) banky poskytnúť žalovanej (majiteľovi účtu) úver aj formou tzv. nepovoleného prečerpania (žalovaná sa zaviazala splácať čerpané - povolené peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP) a rovnako VOP v znení účinnom ku dňu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy možnosť dojednania úveru formou nepovoleného prečerpania neupravujú.

12/ Súd prvej inštalácie sa v rámci komplexnosti pri posudzovaní uplatneného nároku správne vysporiadal aj s nárokom na účtovanie sankčného úroku 28% ročne (viď. ods. 27). Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že ročný úrok 28% podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (13%), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28% za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo už potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.8.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký Bundesgerichtshof v rozsudku z 13.3.1990 sp. zn. AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi, Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Možno teda zhrnúť, že aj v prípade, ak by si zmluvné strany výšku úroku 28% p. a. za nepovolené prečerpanie písomne dojednali, takéto dojednanie by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Obč. Zák.

13/ Po preskúmaní obsahu spisu v predmetnej veci sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštalácie o potrebe zamietnutia žaloby v odvolaní napadnutej časti, pretože žalobkyňa ako dodávateľ so žalovanou ako spotrebiteľom nepovolené prečerpanie, ani úrok za takéto nepovolené prečerpanie osobitne v zmluve nevyjedнала; navyiac, výška sankčného úroku 28% ročne je v rozpore s dobrými mravmi a preto takéto dojednanie je neplatné (§ 39 Obč. Zák.).

14/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalácie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

15/ Vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštalácie a výrok o trovách konania nebol napadnutý odvolaním a preto tieto výroky nadobudli právoplatnosť.

16/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej nárok na ich náhradu nepriznal.

17/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).